

کوتاه از دیپلماسی

توضیح ظریف درباره اخبار مربوط به غیبتش در جلسات دولت

● ایسنا؛ محمدجواد ظریف، وزیر امور خارجه کشورمان، در پاسخ به پرسش خبرنگاران درباره برخی اخبار منتشرشده در زمینه غیبت او در نشست‌های هیئت دولت اظهار کرد: «در شرایطی که رژیم ترامپ و صهیونیست‌ها تمامی تلاش خود را برای فشار اقتصادی، سیاسی و امنیتی بر جمهوری اسلامی ایران بسیج کرده‌اند، بنده و همکارانم در وزارت امور خارجه و نمایندگی‌های جمهوری اسلامی ایران به صورت شبانه‌روزی تمام وقت خود را برای ناکام‌کردن این تلاش‌ها اختصاص داده‌ایم و از هیچ اقدامی برای سربلندی کشور و برافراشته‌ماندن پرچم پرافتخار جمهوری اسلامی بر فراز سفارتخانه‌های ایران در سراسر جهان کوتاهی نکرده‌ایم؛ بلکه با دیپلماسی فعال و مبتکرانه حتی در شورای امنیت ملل متحد این پرچم مقدس را مانند خاری در چشمان آمریکا و اذانیش نشانده‌ایم».
ظریف افزود: «سه پیروزی بی‌سابقه دیپلماتیک در شورای امنیت در همین چند هفته هدیه ناقابل دستگاه دیپلماسی به ملت بزرگ ایران در ایام هفته دولت است». او در پایان گفت: «در این راه سخت اما پرافتخار اگرچه ابزار مناسب و متناسب نیاز است اما هیچ وقفه و کم‌کاری‌ای نخواهیم داشت و برای تأمین منافع ملی از هر کوششی فروگذار نخواهیم کرد».

رئیس جدیدشورای امنیت تکرار کرد:

اقدامی روی درخواست آمریکانمی‌کنیم

● ایسنا؛ رئیس نیجری شورای امنیت سازمان ملل اعلام کرد که با مخالفت حداکثری اعضای شورای امنیت با اقدام آمریکا در زمینه بازگردانی تحریم‌های سازمان ملل علیه ایران، هیچ‌گونه اقدام بیشتری در این راستا انجام نمی‌دهد. به گزارش خبرگزاری رویترز، رئیس نیجری دوره‌ای شورای امنیت سازمان ملل برای ماه سپتامبر روز سه‌شنبه گفت که از این بیانیه که «اقدام بیشتری درباره طرح آمریکا برای بازگردانی تحریم‌های سازمان ملل علیه ایران نمی‌توان انجام داد»، حمایت می‌کند؛ چراکه هیچ اتفاق نظری میان ۱۵ عضو شورای امنیت وجود ندارد. دیان تریانسیک دیجانی، سفیر اندونزی در سازمان ملل که رئیس دوره‌ای شورای امنیت در ماه آگوست بود، گفته بود که او در موقعیتی نیست که اقدام بیشتری انجام دهد؛ چراکه ۱۳ عضو شورا مخالفت‌شان را اعلام کرده بودند. ابدو اباری، سفیر نیچر در سازمان ملل بدون اعلام اقدامی مبنی‌بر ارائه پیش‌نویس قطع‌نامه‌ای تحت روند آسنپک برای تدาว لغو تحریم‌های ایران، اظهار کرد: «ما از این تصمیم که ماه پیش از سوی رئیس شورای امنیت اعلام شد حمایت می‌کنیم».
جمهوری دومینیکن تنها کشور در شورای امنیت است که با این اقدام آمریکا مخالفتی نداشته است.

نفتکش‌های ادعایی آمریکا اماراتی و بریتانیایی بودند

● ایلنا؛ صاحبان محموله‌های نفتی چهار شاوروی که ماه گذشته با ادعای اینکه متعلق به ایران هستند، توقیف کرد، با طرح شکایتی، خواهان رفع توقیف محموله‌های خود شدند. به گزارش رویترز، مالکان محموله‌ها شرکت «مبین» در امارات و شرکت «عمان فیول» انگلستان بودند. به گفته آنها، محموله‌های نفتی در راه کشور «ترینیداد» در جنوب دریای کارائیب بوده‌اند تا از آنجا به کشورهای پروو کلمبیا منتقل شوند. این در حالی است که چندی پیش آمریکا مدعی ارتباط محموله‌های نفتی به ایران شد و خبر از توقیف آن داد.

دیپلماسی

زیر وبم «مکانیسم ماشه» در گفت‌وگو با رضا نصری، حقوق دان بین الملل

انسداد ماشه‌ای

سازوکار حل اختلاف مندرج در برجام، پیچیده‌تر از آن است که برای افکار عمومی تشریح کرده‌اند

«سریع و خودکار» قابل بازگشت است. این اصطلاح متأسفانه در ادبیات سیاسی ایران نیز مرسوم شده و از آنجا که واقعیت ماجرا را منعکس نمی‌کند، باید تلاش کنیم به‌تدریج از به‌کارگیری آن پرهیز کنیم. در نتیجه، اگر در این مصاحبه از این اصطلاح استفاده می‌شود، صرفا به دلیل تسهیل در گفت‌وگوست تا جایگزین کوتاه و مناسبی برای آن پیدا شود.

برای پاسخ به پرسش شما، باید به دوران مذاکرات و قبل از آن اشاره‌ای داشته باشیم. همان‌طور که می‌دانید، وقتی مذاکرات هسته‌ای در دولت روحانی آغاز شد، دولت آمریکا توانسته بود در شش سال قبل، در زمان دولت آقای احمدی‌نژاد، دست‌کم شش قطع‌نامه بین‌المللی در شورای امنیت سازمان ملل علیه ایران به تصویب برساند؛ یعنی دولت آمریکا نتوانسته بود با رایزنی و جلب حمایت چین و روسیه، به‌عنوان دو عضو دائم شورای امنیت، سالی یک قطع‌نامه اِزام‌وِ علیه ایران به دست بیاورد و این دستاورد هر چند از جانب دولت وقت ایران بی‌ارزش و «کاغذپاره» بود، اما برای آمریکا و دولت‌های غربی ارزشمندتر از آن بود که بخوانند به آسانی آن را از دست ندهند.

در نتیجه، در آن زمان دولت آمریکا و دولت‌های غربی می‌گفتند تعهدات ایران در کاهش فعالیت‌های هسته‌ای خود، همگی موقت و «بازگشت‌پذیر» خواهد بود و دولت ایران همواره می‌تواند با صدور یک دستورالعمل اجرایی، تمام برنامه هسته‌ای خود را با قوت تمام از سر بگیرد؛ حال اینکه

اگر تحریم‌های سازمان ملل به صورت «برگشت‌ناپذیر» لغو شود، هیچ تضمینی نیست که در صورت نقض توافقی هسته‌ای از سوی ایران، دولت آمریکا بتواند مجدداً چین و روسیه را با رایزنی، تطمیع و تهدید قانع کند قطع‌نامه‌های جدیدی علیه ایران به تصویب برسانند؛ به‌همین‌خاطر در قبال برگشت‌پذیری برنامه هسته‌ای ایران فرایندی طراحی کردند که در آن دولت‌های شاکتی بتوانند بدون نیاز به جلب حمایت اعضای دائم شورای امنیت، قطع‌نامه‌های قبلی را که حاصل شش سال رایزنی بین‌المللی آمریکا و غرب با چین و روسیه بود، بازگردانند.

طبق این فرایند حل اختلاف، اگر دولت‌ها یا دولت «شرکت‌کننده‌ای» در برجام، ایران را براساس یک «باور» مزین به «حُسن‌نیت» به نقض اساسی تعهداتش متهم کند، می‌تواند موضوع مورد مناقشه را ابتدا به «کمیسیون مشترک برجام»، سپس در مرحله بعد به «شورای وزیران امور خارجه» و سپس یا هم‌زمان به «شورای مشورتی» و در نهایت به «شورای امنیت سازمان ملل» ارجاع دهد. به بیان دیگر، اگر موضوع مورد مناقشه در مراحل ذکرشده، به واسطه رایزنی‌ها و داوری‌های مشورتی، در زمان تعیین‌شده فیصله پیدا نکرد، در مرحله آخر به

شورای امنیت ارسال می‌شود. در آنجا، وقتی شکایت‌نامه با Notification درباره موضوع مورد مناقشه تقدیم شورا شد، شورای امنیت ۳۰ روز فرصت خواهد داشت تا درباره قطع‌نامه‌ای برای «تداوم لغو تحریم‌ها» رأی‌گیری کند؛ اما در این رأی‌گیری، طرف شاکتی نیز این اختیار را دارد تا با اعمال «حق وتوی» خود، از تصویب قطع‌نامه «تداوم لغو تحریم‌ها» جلوگیری کند تا بدون نیاز به جلب حمایت سایر اعضای دائمی، تحریم‌های پیشین شورای امنیت را بازگرداند.

این فرایند چندلایه، زمان‌بر و پیچیده -که منحصراً در اختیار دولت‌های «شرکت‌کننده» در برجام است و باید عملاً با حُسن‌نیت و اثبات نقض همراه باشد- از سوی دستگاه تبلیغاتی آمریکا «مکانیسم ماشه» نام گرفته است.

۱. در محدوده این تعریف، الان ادعای حقوقی دولت آمریکا در این زمینه چیست و طرف مقابل که از جان بولتون ضدایرانی تا جواد ظریف، وزیر خارجه ایران را در بر می‌گیرد، با چه توضیحی و بر چه مبنایی این استدلال را رد می‌کند؟

دولت کنونی آمریکا مدعی است از آنجا که اسم «ایالات متحده آمریکا» به‌عنوان یک «شرکت‌کننده در برجام» در زمان تدوین قطع‌نامه ۲۲۳۱ در متن آن مکتوب شده، می‌تواند همچنان علی‌رغم اینکه متعاقباً به مشارکت خود در برجام رسماً خاتمه داده، به‌عنوان یک «شرکت‌کننده» یا Participant علیه ایران به شورای امنیت شکایت ببرد و فرایند بازگشت تحریم‌های قبلی را کلید بزند؛ در واقع، دولت آمریکا می‌خواهد واقعه خروج خود از برجام، اقدامات بعدی خود مانند بازگرداندن تحریم‌های یک‌جانبه، اظهارات رسمی متعاقب مقامات خود، تحولات بعد از خروج و تمام اقدامات دو سال گذشته فراموش شده و با اکتا بر تفسیری «لفظی» از قطع‌نامه ۲۲۳۱، به منظور راه‌اندازی «ماشه» همچنان «شرکت‌کننده در برجام» محسوب شود.

در مقابل، استدلال ایران این است که **اولا** دولت آمریکا از برجام خارج شده و دیگر با هیچ معیاری «شرکت‌کننده» محسوب نمی‌شود تا بخواهد در فرایند حل اختلاف مندرج در برجام و انعکاس‌یافته در قطع‌نامه ۲۲۳۱ نقشی ایفا کند؛ یعنی به گفته ایران، «شرکت‌کننده» فقط یک لغت یا لفظ تشریفاتی در یک متن نیست، بلکه برای اینکه دولتی «شرکت‌کننده» محسوب شود، باید در تمام فعالیت‌های مرتبط با برجام از جمله اجرای تعهدات خود، شرکت در جلسات کمیسیون مشترک و شرکت در فرایند «حل اختلاف»، حضور فعال داشته باشد که آمریکا چنین حضوری نداشته‌ است.

ثانیا، قطع‌نامه‌های شورای امنیت باید با «حُسن‌نیت» و در بستر اتفاقی‌ها و تحولات متعاقب تفسیر شود که این «حُسن‌نیت» در تفسیر و عملکرد آمریکا مشهود نیست.

ثالثا، سازوکار حل اختلاف (ماشه) به‌منظور حفظ برجام طراحی شده، نه برای ازبین‌بردن آن؛ حال اینکه دولت آمریکا با سوءنیت، آن‌طور که به تلویح و تصریح بارها اعتراف کرده، صرفاً قصد دارد از این سازوکار برای نابودی برجام استفاده کند.

رابعا، دولت آمریکا با خروج از برجام و بازگرداندن تحریم‌های یک‌جانبه خود، مرتکب نقض برجام و قطع‌نامه ۲۲۳۱ شده و نمی‌تواند از سازوکارهای مندرج در اسنادی که نقض کرده، به صورت گزینشی بهره‌برداری کند. به بیان دیگر، نمی‌تواند با «دستان کثیف» در کسوت شاکتی حاضر شود.

به این استدلال‌ها می‌توان این نکته را نیز اضافه کرد که علم حقوق، دکترینی تحت نام Doctrine of Absurdity وجود دارد که در باب تفسیر متون به کار گرفته می‌شود. مطابق این دکترین، اگر یک تفسیر «لفظی» از متنی منته به بروز «نتیجه‌ای مضحک» شود، آن تفسیر که لفظی فاقد اعتبار خواهد بود. به‌وضوح، تفسیری که مبتی از متن قطع‌نامه ۲۲۳۱ ارائه می‌دهد، چنانچه مبنای عمل قرار بگیرد، شرایطی به‌غایت مضحک ایجاد خواهد کرد که طبیعتاً مورد پذیرش هیچ ناظر منطقی

نخواهد بود. اتفاقی‌های روزهای اخیر، ازجمله آرای دولت‌ها و اعلامیه‌های رسمی آنها پس از ارسال نامه آمریکا به شورای امنیت، نشان داد استدلال‌های حقوقی و تفسیر ایران از قطع‌نامه ۲۲۳۱ غالباً مورد پذیرش سایر اعضای برجام و شورای امنیت است یا دست‌کم موضوعی بسیار مشابه با مواضع ایران دارند.

اینکه چرا دولت‌های غربی و هم‌پیمانان آمریکا با ایران همراهی می‌کنند، بخشی از آن مربوط به استحکام حقوقی برجام، مواضع بسیار محکم حقوقی و منطقی تهران، عملکرد مدبرانه دستگاه دیپلماسی در مواجهه با دولت ترامپ و جایگاه ارتقایافته ایران در صحنه بین‌المللی است، بخشی از آن مربوط به افراط و بجام‌گسیختگی آمریکا در اتخاذ مواضع نامتعارف و غیرقانونی و بخشی دیگر مربوط به احتمالی است که این دولت‌ها برای پیروزی رقیب ترامپ در انتخابات ماه نوامبر قائل هستند.

۲. الان که ایالات متحده رسماً درخواست خود را در این زمینه ارائه کرده، چه اتفاقی می‌افتد؟ آیا دیگر اعضا ناچارند آن را بپذیری کنند یا اساساً نادیده می‌گیرند یا اتفاق دیگری می‌افتد؟

درباره اینکه چطور می‌شود به این نامه آمریکا واکنش نشان داد، مباحث زیادی وجود دارد. چین و روسیه و اکثریت قاطع اعضای شورای امنیت اعلام کرده‌اند این موضوع را اتخاذ کرده‌اند که اصلاً نامه آمریکا را یک «شکایت‌نامه» یا Notification آن‌طور که در برجام و قطع‌نامه ۲۲۳۱ تعریف شده، نمی‌دانند و حتی برخی از ریاست دوره‌ای شورای امنیت خواسته‌اند از توزیع نامه یعنی رسمیت‌بخشیدن به آن در چارچوب شورای امنیت خودداری کند؛ یعنی عملاً این نامه را گام نخست در راستای راه‌اندازی سازوکار ماشه تلقی نخواهند کرد؛ از طرف دیگر، آمریکا مدعی است شکایت‌نامه‌ای تسلیم‌شده شوراکرده و فرایند «ماشه» را کلید زده است و منتظر است دیگر کشورها به آن در چارچوب سازوکارهای شورای امنیت واکنش نشان دهند تا بیا ترغیب‌های آیین‌نامه‌ای ازجمله تفرندی با عنوان «وتوی مضاعف» آن واکنش‌ها را خنثی کند و قطع‌نامه‌های قبلی علیه ایران را در مدت ۳۰ روز بازگردانند. ریاست دوره‌ای شورای امنیت هم عملاً به نفع اکثریت قاطع شورای امنیت موضع گرفت و اعلام کرد نمی‌تواند هیچ گام دیگری در راستای تحقق خواسته آمریکا بردارد.

در واقع، همان‌طور که پیش‌بینی شده و موضوع ریاست دوره‌ای شورا هم نشان داد، همچنان معتقدم دولت‌های مخالف آمریکا راهکارهای آیین‌نامه‌ای زیادی برای ممانعت از تلاش‌های متعاقب آمریکا برای پیشبرد برنامه خود دارند. به‌عنوان مثال این دولت‌ها می‌توانند از تلاش آمریکا برای قراردادن موضوعات مرتبط با تکمیل فرایند «ماشه» در دستور کار یا Agenda جلسات شورای امنیت ممانعت کنند. اینجا منطبق ما این است که آمریکا برای بازگرداندن تحریم‌های گذشته ناگزیر باید فرایند تعریف‌شده در قطع‌نامه ۲۲۳۱ را «تکمیل» کند. برای تکمیل این فرایند نیز لازم است یک دولت دیگر یا ریاست شورا یا به ادعای برخی مشاوران آمریکا حتی خود دولت آمریکا قطع‌نامه‌ای را در دستور کار قرار دهد که در آن «تداوم تعلیق تحریم‌ها» به رأی گذاشته شود تا آمریکا بتواند آن را «وتو» کند. حال اگر در ابتدای هر جلسه که قاعداً باید «موضوع جلسه» از سوی اعضای شورای امنیت با اجماع یا با رأی تصویب شود، دولت‌های مخالف آمریکا موضوع را در دستور کار جلسه قرار ندهند، تکمیل فرایند «ماشه» عملاً در هر جلسه به تأخیر می‌افتد و نهایتاً عقیم خواهد ماند. در مسئله تعیین موضوع جلسه، اعضا دتم حق وتو ندارند. به عبارت دیگر، اعضای شورای امنیت می‌توانند نوعی ابستراکسیون آیین‌نامه‌ای علیه آمریکا در هر جلسه شورای امنیت سامان دهند.

۳. شما و دیگران اشاره کرده‌اید که علاوه بر این استدلال، ایالات متحده فرایندری را در نظر دارد که

با استفاده از روندهای اداری و ساختاری کار خود را پیش ببرد. این فرایند چیست؟

آن فرایند همان ترفند موسوم به «وتوی مضاعف» است؛ اما این ترفند موقعی موضوعیت دارد که آمریکا موفق شود موضوع «استنبطک» در دستور کار جلسه شورای امنیت راه یابد؛ اما درباره بحث «وتوی مضاعف» توجه کنید که موضوعات مطرح در شورای امنیت دو دسته هستند. موضوعات آیین‌نامه‌ای یا Procedural هستند یا موضوعات ماهوی یا اساسی یا Substantive. در موضوعات آیین‌نامه‌ای شورای امنیت با کسب اکثریت، یعنی رأی موافق از ۱۵ عضو تصمیم می‌گیرد و در موضوعات ماهوی اعضای دائمی شورای امنیت «حق وتو» دارند.

حال، به زبان ساده، طرحی که کارشناسان لابی‌های ضدایرانی پیشنهاد داده‌اند، این است که آمریکا با این استدلال که در قطع‌نامه ۲۲۳۱ نام او به‌عنوان یک «شرکت‌کننده» در برجام کماکان مکتوب است، شکایت‌نامه‌ای علیه ایران به شورای امنیت تسلیم کند.

سپس منتظر بماند تا در واکنش به این شکایت‌نامه چین یا روسیه یا هر کشور معترض دیگری، با این تصور که اعضای دائمی شورای امنیت، مشخصاً آمریکا همان‌طور که در بالا ذکر شد، حق وتوی قطع‌نامه‌های آیین‌نامه‌ای را ندارند، یک قطع‌نامه آیین‌نامه‌ای یا Procedural motion را در شورای امنیت به رأی بگذارند که در آن حق ارائه شکایت‌نامه از جانب آمریکا به دلیل توقف عضویت در برجام مردود خوانده شده است.

ادامه در صفحه ۱۳

رویداد

موضع‌گیری اعضای برجام بعد از نشست کمیسیون مشترک

اجماع در رد ادعاهای برجامی آمریکا

● روز گذشته و پس از برگزاری نشست کمیسیون مشترک برجام، مقامات کشورهای حاضر در این جلسه به تبیین مواضع و بحث‌های انجام‌شده پرداختند. بعد از این نشست که در سطح معاونان وزرای خارجه برگزار شده بود، بیانیه‌ای از سوی هلکا اشمید، دبیر کل سرویس اقدام خارجی اتحادیه اروپا و معاون جوسب بورل، نماینده ارشد اتحادیه اروپا در روابط خارجی و سیاست‌های امنیتی به‌عنوان بیانیه پایانی نشست منتشر شد. همچنین معاون سیاسی وزیر خارجه ایران که به نمایندگی از این کشور در این نشست حاضر شده بود، در جمع خبرنگاران نتایج نشست و رایزنی‌های انجام‌شده در وین را تشریح کرد و از اتساق نظر اعضا درباره موضع آمریکا خبر داد. معاون وزیر خارجه روسیه از تناقض در مواضع «بی‌اساس» آمریکا گفت و ناماینده چین نیز ادعاهای آمریکا را بی‌مبنا خواند.

بیانیه پایانی: آمریکا نمی‌تواند بازگشت تحریم‌های سازمان ملل را کلید بزند

متن بیانیه پایانی نشست که توسط اشمید به‌عنوان رئیس نشست منتشر شده به این شرح است:

۱. نشست کمیسیون مشترک برجام در تاریخ ۱۱ شهریور ۱۳۹۹ در وین برگزار شد. براساس برجام، کمیسیون مشترک مسئولیت نظارت بر اجرای این توافق را برعهده دارد. این نشست در ریاست خانم هلکا اشمید، دبیر کل سرویس اقدام خارجی اتحادیه، به نمایندگی از طرف آقای جوسب بورل، نماینده عالی اتحادیه اروپایی و با حضور نمایندگان چین، فرانسه، آلمان، فدراسیون روسیه، بریتانیا و جمهوری اسلامی ایران، در سطح معاونان وزرای خارجه/ مدیران سیاسی برگزار شد.

۲. تمامی اعضا با یادآوری اینکه برجام یک عنصر کلیدی از ساختار عدم اشاعه جهانی است که توسط قطع‌نامه ۲۲۳۱ شورای امنیت ملل متحد نیز تأیید شده است، بر اهمیت صیانت از این توافق تأکید کردند. اجرای کامل توافق از سوی تمامی طرف‌ها اهمیت اساسی دارد.

۳. در پرتو مباحث مطرح‌شده اخیر در شورای امنیت ملل متحد در نیویورک درباره تلاش برای بازگرداندن تحریم‌های ملل متحد که قبلاً لغو شده‌اند، اعضا تأکید دوباره کردند که آمریکا در تاریخ هشتم می ۲۰۱۸ به صورت یک‌جانبه، توقف مشارکت خود در برجام را اعلام کرد و از آن پس، در هیچ‌یک از فعالیت‌های مرتبط با برجام مشارکت نداشته است. اعضا مجدداً تأکید کردند که بنابراین آمریکا را نمی‌توان یک دولت عضو برجام محسوب کرد.

در این رابطه، اعضا همچنین بیانیه‌ها و مکاتبات مختلف قبلی خود با شورای امنیت ملل متحد در خصوص، از جمله بیانیه مورخ ۲۰ آگوست ۲۰۲۰، ناماینده عالی اتحادیه اروپایی در ظرفیت هماهنگ‌کننده برجام را که بیان می‌کند آمریکا نمی‌تواند فرایند بازگشت تحریم‌های ملل متحد تحت قطع‌نامه ۲۲۳۱ شورای امنیت را آغاز کند، مجدداً تأیید کردند.

۴. اعضا با بیانیه مشترک ایران و ژانسی بین‌المللی انرژی اتمی، مورخ ۲۶ آگوست ۲۰۲۰ که اجرای آن آغاز شده است، استقبال کردند. در همین زمینه، آنها نقش مهم ژانسی بین‌المللی انرژی اتمی به‌عنوان تنها سازمان بین‌المللی مستقل و بی‌طرف مسئول راستی‌آزمایی و نظارت بر تعهدات عدم اشاعه هسته‌ای را یادآور شدند.

۵. کمیسیون مشترک موضوعات هسته‌ای و همچنین رفع تحریم‌ها ذیل برجام را مورد توجه قرار داد. کارشناسان به بحث درباره تمامی موضوعات مورد نگرانی ادامه خواهند داد.

۶. اعضا مجدداً اهمیت پروژه‌های عدم اشاعه هسته‌ای، به‌ویژه پروژه مدرن‌سازی رآکتور اراک و پروژه ایزوتوپ‌های پایدار در قردو را تکرار کردند. با عنایت به آثار و عواقب بالقوه تصمیم آمریکا در ماه می برای پایان دادن به اسقاطی‌های مرتبط با پروژه اراک، اعضا حمایت قاطع و مسئولیت جمعی خود برای ادامه این پروژه را تکرار کردند.

۷. این نشست در فضای متأثر از شیوع ویروس کرونا برگزار شد. اعضا با تمامی کشورهایی که از این بیماری متأثر شده‌اند، در تلاش هایشان برای مقابله با شیوع این بیماری اعلام همبستگی کردند. به دلیل محدودیت‌های مسافرتی، اخیراً امکان برگزاری نشست کمیسیون مشترک برجام فراهم نشده بود.

عراقچی: اعضا، آمریکا را به‌عنوان عضو برجام به رسمیت نمی‌شناسند

سیدعباس عراقچی بعد از این نشست در جمع خبرنگاران گفت: «همان‌طور که انتظار می‌رفت مهم‌ترین بحث در نشست امروز مربوط به اقدام آمریکا در شورای امنیت برای بازگرداندن قطع‌نامه‌های گذشته یا به‌اصطلاح مکانیسم ماشه بود. اکثریت اعضای برجام که عضو دائم شورای امنیت نیز هستند، در مخالفت با قطع‌نامه تمدید تحریم تسلیحاتی و نامه آمریکا برای بازگرداندن تحریم‌ها مواضع قاطع نشان دادند.»

ادامه در صفحه ۱۳